

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

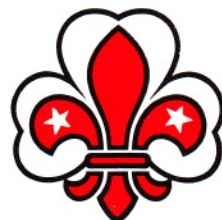
IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

NR. 4 DECEMBER 13. ÅRGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

HUSK!

DIN FORGÆNGER I EMBEDET HAR DE TIDLIGERE NUMRE AF IMPULS HAR DU FÅET DEM?

Udsendelses- tidspunkt	Frist for indlevering af artikler m.v.
Januar	1. december
April	1. marts
Juli	1. juni
Oktober	1. september

REDAKTION: Gunnar Hauerberg, Vestervang 32,
Øster Højst, 6240 Løgumkloster, tlf. 04 - 77 52 20

EKSPEDITION: Landsgildekantoret, Mikkell Bryggers Gade 1,
1460 København K., tlf. 01 - 12 27 02.

OPLAG: 900 eksemplarer.

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark,
Mikkell Bryggers Gade 1, 1460 København K.
Telefon 01 - 12 27 02.

redaktøren har ordet

At vælge.

Nu er det igen tid til redaktørskift. Da jeg for godt to år siden sagde JA til at påtage mig redaktørjobbet for IMPULS, var det i den overbevisning, at jeg kunne passe posten igennem en længere periode. Men her - som i mange andre situationer gennem livet - er jeg blevet stillet overfor et valg.

Gennem det sidste års tid har vi - en flok gildebrødre fra Sct. Georgs Gildet i Tønder - arbejdet på at starte et Gilde i Løgumkloster. Og den 22. september kunne landsgildemesteren officielt indvie det nye Gilde.

Jeg havde på et tidligere tidspunkt sagt ja til at blive den første gildemester i det nye Gilde, og med indvielsen blev dette tilsagn til en realitet. Og så kom valget.

Jeg føler selv, at der ligger en stor og vigtig arbejdsopgave i at redigere IMPULS. Men samtidig føler jeg en lige så stor og vigtig arbejdsopgave i at få vort nye gilde godt igang - derfor valget.

Og jeg har valgt. Dette nummer af IMPULS er det sidste med mig som redaktør. Fremover vil jeg koncentrere mig om gildemesterposten.

IMPULS skal efter min opfattelse leve op til tre formål: Det første er - som bladets navn viser - at give impulser til gildeledelserne. Det er ikke første gang, jeg er gildemester, og i mine tidligere perioder glædede mig hver gang til den dag, hvor IMPULS udkom, idet jeg vidste, at der næsten altid kunne hentes ideer og inspiration, ikke mindst til mine gildemestertaler. Jeg har selv gennem min redaktørtid bestræbt mig på at leve op til denne del af bladets formål.

Som den anden del af bladets formål vil jeg nævne Gildebevægelsens Udvikling. IMPULS skal være et debatforum, hvor alle indenfor gildebevægelsen kan fremsætte tanker og ideer omkring Gildebevægelsen nu og i fremtiden til diskussion rundt omkring i Gilderne. Man kunne måske indvende, at det rigtige forum måtte være Sct. Georg, men det blad er jo Gildernes officielle medlemsblad, der læses af andre end gildebrødre. Og så længe der kun er tale om nye tanker og ideer - og ikke vedtagne love og bestemmelser - bør vi gennem IMPULS holde dem indenfor Gildebevægelsens egne rammer.

Den tredje og sidste del af formålet med IMPULS er at være meddelelsesblad for Landsgildet. Meddelelser og oplysninger fra landsgildeledelse, landsgilderåd m.v. kan gennem IMPULS udsendes til alle landets gildeledelser, som derved får en bedre oversigt over alt udsendt materiale. Denne sidste del af bladets formål har jeg ikke gjort så meget ud af, men jeg tror, at min efterfølger vil tage dette emne op.

Under alle omstændigheder vil jeg gerne ønske den nye redaktør velkommen til jobbet. Det har for mig selv været en meget spændende periode at være redaktør, og jeg håber, at du vil få lige så meget ud af det. Jeg ønsker dig alt held og lykke fremover.

Jeg vil samtidig benytte lejligheden til at takke bladets læsere for den interesse, I har vist mig ved at fremsende indlæg til IMPULS. Som redaktør kan man jo aldrig få nok af den slags, men jeg føler dog, at jeg har kunnet bringe en rimelig stofmængde i hvert nummer.

Tak for tiden sammen i bladets spalter.

Gunnar

tilgang og afgang i gilderne

PH fra 7.Sct.Georgs Gilde i København har til IMPULS skrevet følgende om

TILGANG OG AFGANG I GILDERNE.

Mine betragtninger herover har som baggrund en ualmindelig aktiv spejdertid fra 1925 til 1963, hvoraf de sidste 16 år alene med en re-organisering og gennemførelse af et helt nyt program for rover/seniorarbejdet i DDS, - Jeg var med den aften gildebevægelsen blev vedtaget i 1933, men meldte mig først ind i 1947. Jeg har været gildemester i 7.København Gilde og stadsgildemester fra 1957 til 1961.

Det har gennem årene slået mig, at hvert eneste nummer af "Sct. Georg" har indeholdt en lang liste over nyoptagne gildebrødre, medens den årlige opgørelse viste, at antallet af gildebrødre i Danmark var nogenlunde det samme. Det kunne kun betyde, at tilgangen blev modsvaret af afgang.

Jeg tror, at problemet ligger i, at et gilde ofte spænder over medlemmer fra 25 år til 70 år og endda med et ret højt gennemsnit.

Rotary har løst det samme problem på følgende måde: ROTARACT tager unge fra 18 til 25 år, Round Table fra 25 til 40 år og selve Rotary klubberne fra 40 år og opæfter.

Spørgsmålet er vel, om en spejder, der i en alder af 23 - 25 år efter optagelsen i et gilde, hvor gennemsnitsalderen er meget høj, overhovedet kan finde sig tilrette i et sådant "alderdomshjem". - Jeg vil tro, at det ikke alene er de gamle gildebrødre, der på et tidspunkt

forlader gildene, men så sandelig også de yngre, som er blevet skuffet.

De unge har helt andre problemer end de ældre. De er ved at etablere sig såvel i erhverv som familie, og er vel også en smule usikre i hele deres livsindsilling. Blandt jævnaldrende og lidt ældre, kan de i gilderne finde inspiration i disse forhold.

De ældre har forlængst nået frem til en i alle retninger stabil tilværelse: I erhverv, familie og livsholdning. De har et andet behov end de langt yngre.

Jeg har i mange år - med mellemrum - skrevet i vort blad, og argumenteret for oprettelsen af senior-gilder. Selve gilderne skulle så være dækkende indtil 40 - 50 års alderen. Benævnelsen "junior-gilder" finder jeg uheldig.

Så lidt om gildehallerne. Det er dræbende, hvis gildehaller i et gilde bliver stereotype. Uden at fragå de rammer, der skal være for en gildehal, så må gildemesteren holde sig for øje, at indholdet i første række skal have relation til gildebrødrenes hverdag i erhverv og familie.

De højtidelige optagelser af nye gildebrødre bør i et gilde højst finde sted 3 - 4 gange om året.

Udover "5 minutters Sct.Georg", bør der være indlæg fra gildebrødre i form af foredrag/causeri på 15 - 20 minutter. Disse 20 minutters indlæg kan udmærket også komme fra gildebrødre fra andre gilder eller også fra folk uden tilknytning til gilderne.

Det kan også være en ide at er-

statte en eller to gildehaller om året med møder, hvor temaet bl.a. kunne være en diskussion om Sct. Georgs Gilderne incl. tilgangs- og afgangsproblemerne.

Jeg tænker på, om provinciamestrene og stadsqildemestrene følger nok med i bevægelserne i deres gilder m.h.t. afgang og tilgang. Et initiativ til eventuel oprettelse af senior-gilder, og til at sætte en maximum alder for gildebrødre i de gangse gilder bør da komme fra disse to grupper af ledere indenfor vor bevægelse.

Jeg håber disse enkelte betragtninger kan indgå i de overvejelser lederne indenfor Sct.Georgs Gilderne gør sig.

Poul Henning
7.Kbhv.Gilde.

vort image

I BROEN, der udsendes af Sct. Georgs Gilderne i Vordingborg, skriver Viggo Suschlag:

Ifølge et referat i sidste nummer af IMPULS skulle Henning Mysager have udtalt, at gildebevægelsens image ikke er meget bevendt, hverken i befolkningen eller blandt spejderne.

Det er et postulat, som jeg aldrig selv ville have fremsat - al den stund, at imagebegrebet er vanskeligt at definere og dermed også at måle.

Men mon ikke han mener, at befolkningen ikke ved ret meget om vores idegrundlag og dermed ikke kan give os en plads i deres dagligdag. Jeg ved det ikke....

I Vordingborg ved man i hvert fald, at vi holder årets største loppetorv. Man ved, at overskuddet går til hjælpearbejdet på forskellige fronter, man ved, at vi arbejder temmelig meget med plejehjemskørsel og underholdning.

Det er mit indtryk, at vi i Vordingborg har megen goodwill både hos pressen og hos befolkningen. Sjældent møder vi afslag, når vi henvender os om dette eller hint. Og dette forhold skal vi selvfølgelig udbygge.

Men så tror jeg heller ikke, kendskabet rækker meget videre end til, at gildebrødre for det meste er gamle spejdere. Og er det ikke nok?

Jeg ved fra talrige samtaler med andre, at begrebet "gammel spejder" nemmere kan håndteres, idet det jo bygger på det almindelige spejderbegreb. Og det tror jeg folk i almindelighed forbinder en hel del med. Lad så noget af det være lidt "gammelaldags" i figuren. Ånden og den tjenende kraft. Personligt er jeg glad for denne association, godt vidende, at den er under opbrud.

Sandheden gør ingen fortræd.... medmindre der er grund til det.

Lærdom er, hvad man får, når man taler med en flok teenagere.

Det er ikke årene i dit liv, der tæller, men livet i årene.

en gildemestertale

Ved gildehallen i februar holdt Dres fra 15.Sct.Georgs Gilde i København følgende gildemestertale:

For en del år siden stod der i Politiken en kronik, der som overskrift havde spørgsmålet: "Bør vi lave mennesket om?"

Indledningen sagde endvidere, at de forandringer, som vi er i færd med at påføre både os selv som mennesker og vor klode er uoverskuelige og dødsens farlige.

Har vi mon faktisk allerede i dag overskredet grænserne for det acceptable i kraft af alle den senere tids epokegørende, avancerede, teknologiske fremskridt og opdagelser?

I relation til dette udtalte en svensk EDB-tekniker engang i et interview: "Mennesket er alt for lunefuldt og uberegneligt til mange af de opgaver, fremtiden vil stille - her må teknikken træde til". En biokemiker hævdede engang i en narkodebat, at vi faktisk klart måtte se i øjnene, at flere og flere klienter klarer sig for ringe i dag, såfremt de ikke får metadon i en eller anden størrelsesorden. Og endelig udtalte et medlem af bestyrelsen for Foreningen til indførelse af Kernekraft, ligeledes i et interview: "Lad os nu komme væk fra alle disse følelsesladede og -betonede argumenter og videre med kernekraft".

Og så er det faktisk, man spørger sig selv: "Hvad er det da, der i stadig stigende grad er galt med mennesket og dets følelsesliv?" Jo, der er det galt, at mennesket - som det nu engang er på godt og ondt - klarer sig at for dårligt i den

moderne teknologisk-industrielle udvikling, som vi faktisk har sat igang, netop for at mennesket kunne få det bedre, og derfor er der noget galt med mennesket.

Men lad det modsætningsvis også være sagt med det samme, at materiel-, teknologisk- og økonomisk vækst har medført mange reelle forbedringer for en hel del mennesker på jorden, såsom f.eks. forskellige former for sygdomsbekæmpelse, mindre kropslig nedslidning, bedre boliger o.s.v.

Dette har faktisk medført den noget forbløffende, men lidt snævre forestilling om, at naturobrugende, materiel vækst vist nok også er det samme som menneskelig trivsel, og dette må nok - mildt sagt - siges at være lidt af en misforståelse.

Men hvad betyder det egentlig, at mennesket - som det nu engang er - ikke længere er "godt nok" til at tåle den verden, det selv skaber og derfor helst skal tilpasses - forbedres eller på anden måde laves om?

Det betyder i al sin gribende enkelthed, at behovet for psykiatrisk eller medicinsk hjælp til vort moderne samfunds mennesker er stejlt stigende. Ikke blot - vel at mærke - fordi vi får bedre og bedre behandlingstilbud af enhver art, men nok i lige så høj grad, fordi mennesket får flere og flere såkaldte "kultursygdomme" som følge af vor moderne, avancerede livsstil. Flere og flere går til på trods af forbedrede behandlingstilbud, og det betyder i den sidste ende - groft sagt - at mennesket nu for første gang står med den teoretiske mulighed at kunne udslette sig selv, og denne situation er naturligtvis helt og aldeles uden

fortilfælde.

Og hvad kan man så gøre ved denne situation, hvor man nu må konstatere, at der rent de facto er sket ikke alene en kvantitativ, men også en kvalitativ ændring i hele vor udvikling?

Man kan jo indledningsvis trække overskriften frem igen: "Bør vi lave mennesket om", og så besvare det med to andre spørgsmål: "Hvem er vi, der skal lave mennesket om?" Tager man så dette sidste spørgsmål først og prøver at give det en slags fuldgyldigt svar, må det nok blive noget med, at mennesket ikke i overskuelig fremtid kan laves om til noget som helst andet end det, det nu engang er: En højt udviklet dyreart med evnen til at tænke, føle og handle selvstændigt.

Men spørger man så: "Hvem er vi, der skulle lave mennesket om?". Ja, så er vi faktisk bl. a. alle os, der sidder her i aften. Og mennesket, der bør laves om, er så naturligvis alle de andre.

Og hvilke muligheder har da vi for at lave om på - påvirke, vejlede eller på anden måde hjælpe alle de andre, der måtte have en eller anden form for behov derfor?

Det står vel helt klart for alle, at den menneskelige tilværelse har undergået en helt eksplosionsagtig udvikling indenfor de sidste to generationer, altså i det glোরværdige 20. århundrede, indenfor især:

- 1) Det økonomiske område gennem ændring af levestandarden, vel nok stort set til det bedre.
- 2) Det sociale område, bl.a. gennem en vis omlægning af

familiemønstret i kraft af kvindernes voksende deltagelse i erhvervslivet.

- 3) Det kulturelle område bl. a. som følge af fjernsynets indtrængen i hjemmene, der har bevirket, at sindene er blevet åbnet for nye sider af livet, samt trafikmidlernes kraftige vækst med den deraf følgende betydelig lettere mulighed for at komme ud og rejse og derved se og på stedet opleve andre kulturer og adfærdsmønstre.

Og endelig indenfor

- 4) Det arbejdsmæssige område med den forøgede mængde frihed og fritid, men modsætningsvis også med stigende konkurrence og dermed voksende nervepres.

Vi lever - må vi vel nok erkende - i en materialistisk tidsalder, hvor mange dyder og idealer er trængt i baggrunden. Og nok er den menneskelige erkendelse udvidet stærkt, men det må vel alligevel erkendes, at menneskets grundelementer ikke har forandret sig væsentligt, idet der stadig hersker egoisme, misundelse, forfængelighed, jalousi, magt - og havesyge samt ufred.

Men alligevel. På trods af alle disse negative betragtninger, så har mennesket dog fortsat i sig - og har jo nok også haft det siden sin oprindelse - de samme drømme, de samme længsler om fred, kærlighed, lykke og harmoni. Og det betyder, at mennesket i sig selv - i sin inderste kerne ikke har ændret sig, men måske blot er blevet mere usikker, mere tvivlende, mere rådvild, ja ligefrem mere bange i kraft af en udvikling,

det selv har igangsat, og vis fortsatte fremløb det ikke mere er herre over, fordi man vel næppe kan eller tør standse de igangværende processer eller fremskridt.

Og hvor står så alle vi, der er forsamlede her i aften - og forhåbentlig mange andre med os - med alle vore begreber om godt og ondt i relation til dette: At lave mennesket om, eller gøre eller være noget for dem, der har behov derfor? Hvad kan vi gøre i kraft af den påvirkning eller opdragelse vi fik som små eller store spejdere samt det grundlag, vi har i kraft af vort medlemskab af Sct.Georgs Gildet?

Vi kan efter bedste evne forsøge at leve op til vor gildelov og gennem dette prøve at være og/eller blive et eksempel for andre, thi vi må aldrig glemme, at vi i realiteten hører til blandt de udvalgte. Vi har nemlig et tilhørsforhold, et ståsted. Vi har igennem tilknytningen til Gildebevægelsen, Gildetanken og vort eget Gilde et klart afgrænset område, hvor vi kan lade op og om nødvendigt samle nye kræfter, udveksle tanker og ideer og samle yderligere inspiration.

Vi kan dernæst støtte og fremme alle de gode karakteregenskaber, vor næste - alt andet lige - er i besiddelse af, og påvirke ham/hende til at stræbe efter de mål og de idealer, der har positiv betydning for ham eller hende. Vi kan fremme vor næstes kreativitet ved at bakke fantasi og skabende evne op, være med til at udvikle iderigdom og positive forslag, i stedet for måske mere eller mindre ubevidst at bremse slige ting, bl.a. blot ved at acceptere den første, den bedste løsning på et problem.

Og lad os så til slut - for at undgå udtrykket: At komme hinanden ved - forsøge at nå ind til hinanden, komme tættere ind på livet af hinanden uden der-

ved at miste vor selvstændighed, vor individualitet, vort eget jeg.

Dette at blive respekteret på sine egne præmisser, at kunne føle sig tryk, at blive accepteret som fulgyldigt menneske og få opfyldt sine følelsesmæssige, fysiske og åndelige behov, det må være den røde tråd, der går gennem ethvert menneskes livsmønster, og som vi altså, i kraft af vores livskvaliteter af enhver art, må prøve at tilsikre vor næste, thi kun på den måde bør mennesket om nødvendigt laves om.

bare du er du!

Bare du er du!

I Norsk Spejderforbunds blad "Speideren" skriver Jan Arild:

Glem aldri at du er den eneste i hele verden som er slik som du. Du er sjelden. Ingen har dine egenskaper. Derfor - ta vare på dine gode sider. Prøv å forbedre dine dårlige. Du er verdifull fordi bare DU er DU!

Jeg synes dette lille diktet sier noe viktig - for deg og meg. Hvert menneske har uendelig stor verdi. Det finnes ikke maken til deg! Du er enestående!

Jeg skulle ønske at vi ble litt flinkere til å vise at vi virkelig setter pris på hverandre - for det hver enkelt er.

Speiding er samarbeidstrening. I patruljen skal vi ikke være super-egoister, men gå sammen om å løse oppgavene.

Det betyr ikke at vi skal bli like. Det er likevel umulig, selv om mange prøver/å bli mest mulig lik sine idealer.

Prøv i stedet å være deg selv! Finn din egen stil, og behold den. For bare DU/er DU - og du kan ikke bli noen annen enn den du er.

Prøv å bli litt mer glad i deg selv - det fører ofte til at du også blir flinkere til å vise omsorg og interesse for mennesker rundt deg. Se på mulighetene, i stedet for å gå deg vill i skogen av problemer.

Du har en rekke gode egenskaper som det bare gjelder å finne og bruke. Prøv å gjøre det litt morsommere å leve - for deg selv og menneskene rundt deg.

Jesus sa: "Du skal elske din neste som deg selv!"

Ofte har vi lett for å glemme de siste tre ordene i dette utsagnet: Som deg selv!

Det betyr naturligvis ikke at du bare skal tenke egoistisk.

Men Jesus oppfordret oss altså til å være glad i oss selv. Men bare den som er glad i seg selv, kan være glad i andre.

Godta deg selv som du er, vær stolt og glad fordi du er den du er! Du er en original - ikke en kopi, et glansbilde, av et annet menneske. Glem ikke det - la ingen andre bestemme hvem og hvordan du skal være.

Jeg er glad for at bare jeg er meg. Er du?

Jan Arild

3. gruppe i Sct.Georgs Gildet i Ølstykke har gjort sig nogle tanker omkring

gruppeinddeling:

Det at være gildebror, må være noget med, at man vil noget mere og har et overskud af initiativ, der rækker ud over familieliv og arbejde, hvor man så stiller sin kreativitet og arbejdskraft til rådighed for et større mål - for os er det gildearbejdet.

Derfor er det vigtigt, at vi kombinerer grupperne således, at der bliver nye udfordringer og nye impulser, så den enkelte føler, at udbyttet af at være gildebror bliver optimalt.

Vi mener ikke, at lodtrækningsprincippet er anvendeligt mere, idet vi i gruppe 3 mener, at en gruppe skal sammensættes efter et kriterie for aktivitetsniveau og visioner.

Alternativet må være, at man selekterer et vist antal emner til gruppearbejde på demokratisk vis, og lader gildebrødrene vælge, hvilken emnegruppe de ønsker at tilslutte sig. Emnerne skal være listet med en prioritetsrækkefølge.

Vi foreslår følgende emnegrupper:

- Gildet og spejderne.
- Gildet og lokalsamfundet.
- Gildet år 2000.
- Internationalt gildearbejde.
- Gildets rekruttering og gennemsnitsalder.
- Markedsføring af Sct.Georgs Gildet.
- Gildet og naturen.
- Gildet og dig selv.
- Gildet, et trygt sted for kammeratligt samvær.

Vi ser frem til en konstruktiv debat, da vi vil fremlægge det til endelig afgørelse på gildet.

mere om...

Søren fra 3.Helsingør Gilde har skrevet følgende i NYT:

I NYT for september 1984 stilles der to steder, dels under overskriften "Etik: karakter eller skik?", dels i et referat fra 2. Gildes friluftsgildehal, det spørgsmål, hvorfor der ikke er flere gildebrødre end ca. 8000. Et fornuftigt spørgsmål, når der henses til det gennemtræk, der faktisk er i de tre spejderkorps. Antallet af voksne, der i kortere eller længere tid har haft berøring med spejderbevægelsen, må formentlig tælles i flere hundrede tusinder! Som nyoptagne gildebrødre mener jeg at kunne pege på et par af årsagerne til, at relativt få gamle spejdere søger optagelse i Sct. Georgs Gilderne.

Den ene årsag kan være **ALDERSKRITERIET**.

I henhold til lovenes paragraf 4, der senest er ajourført/ændret i 1971, skal den, der søger optagelse, være fyldt 21 år. Er det ikke paradoksalt, at du - i konsekvens af valgrets alderen - vil kunne vælges til folketinget og endog blive statsminister, men kan ikke optages i gildebevægelsen? Det må vist være på tide, at der på førstkommande landsgildeting tages skridt til at bringe alderskriteriet i overensstemmelse med den alder, der gælder for valgretten!

Den anden årsag er **AGITATIONEN**.

I Helsingør kan denne vel sammenfattes i disse: Årets rundskue, Sct. Georgs Løbet og Spejderaftnen. Og så forventes det, at agitationen i øvrigt stort set sker som "ringe i vandet", altså en udbredelse efter "mund-til-øre" metoden.

Der skulle faktisk gå ca. 8 år fra mit ophør som aktiv i DDS, før jeg modtog en opfordring til at søge optagelse. Og så har jeg selv tidligere haft følere ude, men helt uden respons fra gilderne!

Det har således undret mig, at jeg ikke efter et halvt års tid efter mit ophør som aktiv spejder modtog en henvendelse om at søge optagelse i gilderne. For eksempel enten i form af pjecen om Gilderne, eller i form af en invitation til en Gildehal. Var dette sat i system, tror jeg, at langt flere yngre ville søge optagelse.

I grunden kunne dette let ske. Når et medlem af et spejderkorps, der var 16-17 år, og som i øvrigt havde været spejder i et par år, meldte sig ud, afgav gruppen vedkommendes navn og adresse samt oplysninger om, hvornår den pågældende fylder 21 år, subsidiært 18, hvis aldersgrænsen ændres. Når så alderskriteriet er opfyldt, undersøges det i vejviseren, om vedkommende fortsat har bopæl i Helsingør, hvorefter kontakten søges etableret som ovenfor nævnt.

Til dette kan indvendes, at det er en påtrængende form for agitation. Måske; men hvis man vil vedkende sig sentensen: "Een gang spejder, altid spejder", synes jeg ikke, det ville være så påtrængende endda.

I øvrigt tror jeg, at det tidsinterval, der på den ene side går fra ophøret som aktiv spejder og indtil det tidspunkt, hvor det er muligt at søge optagelse i Gilderne, får en udstrækning, som begrænser antallet af henvendelser. Tænk på, at når en 17 - 18 årig forlader et spejderkorps, skal der i dag gå 3 - 4 år, før optagelse kan

til- og afgang

ske i et Gilde. Det er længe. Der kan, hvis aldersgrænsen sænkes, skabes passende kontinuitet: Junior (ulv/grønsmutte/blåmeise) - spejder - senior/leder OG - i fortsættelse heraf - gildebror!

Jeg tror ikke, det er indholdet af henholdsvis gildelov og -løfte, det etiske grundlag for Gildebevægelsen, som i sig selv skulle afholde de mange fra at søge optagelse. Langt mere er det de væsentlige ting, som alle først i tyverne løber ind i: Uddannelse, bopælsskift, etablering af familie o.l. Disse ting vil ofte træde i stedet for en aktiv spejderindsats, hvorfor Gildebevægelsen næppe heller i denne situation får mange tanker. Derfor kan en tilskyndelse til at søge optagelse måske være det, der kunne få den pågældende til at sige: "Måske har jeg alligevel lidt tid til og lyst til at være med...!"

Søren

Eggie Brochhorst, Vordingborg, har følgende kommentarer til den lave vækst i medlemstallet for Sct. Georgs Gilderne i Danmark.

Det, at der i Sct. Georgs Gilderne er en utrolig lav vækst i medlemstallet, at antallet af mandlige gildebrødre falder, at antallet af kvindelige stiger, at tilgangen af unge nye medlemmer næsten ikke kan registreres, samt at nogle i spejderkorpsene diskuterer, hvordan man skal lave spejderarbejde,

er nogle elementer, der i al sin enkelthed fortæller, at det er nogle "Bevægelser", vi har med at gøre - og de udvikler sig - men henimod hvad?

Ja, det er det, du og jeg skal være med til at bestemme, med den påvirkning vi giver vore omgivelser og de ønsker og/eller lyster, vi hver især har!

Men vi skal have en hensigt, med det vi gør, vor udvikling skal styres målbevidst - hvilket betyder henimod et eller flere af "Bevægelsen"s medlemmer kendt og accepteret mål, - det betyder for medlemmet i "Bevægelsen", at vedkommende skal være motiveret herfor - på forhånd!

Problemstillingen skal findes i disse forhold - og det er noget, jeg har nogle af de "store ledere" indenfor Gildebevægelsen og såmænd også Spejderbevægelsen, mistænkt for ikke at have haft forståelse for i flere år forud for idag!

Vi har idag nogle "gamle" spejdere, der ikke føler, at Sct. Georgs Gilderne er en fortsættelse af "Spejderlivet" - "Gilderne" er blevet noget helt andet - vi er glædet fra hinanden.

Herfra og videre frem kan man så skrive bøger om, hvad og hvorfor - men jeg har i de sidste ca 15 - 16 år haft mulighed for at følge spejderledere og senior-spejdere fra de forlod deres korps - ingen er endnu blevet medlem af Sct. Georgs Gilderne, og jeg har spurgt i øst og vest - hvorfor?

Svar: Tavshed! - Men efterhånden kommer det dog frem, at de ikke har følt sig tiltrukket af os, men synes vi er nogle søde og rare mennesker, der vel nok er lidt "fine" på den! Dy-

beregående samtaler viser at disse 24-30 årige "gamle" spejdere egentlig slet ikke har set sig i rollen som Gildebrødre, at de fornemmer disse/os som hørende til forældre-generatio- nen (det er ikke engang løgn mere) - og det er jo "satte" mennesker - endog selvom de eventuelt er aktive gildebrødre. Endvidere har disse unge menne- sker endnu ikke nødvendigvis slået sig ned efter endt uddan- nelsesforløb, etablering af fam- ilie og lignende.

Men der kommer jo heller ingen på 30 - 40 år!

De høje idealer vi gildebrødre har indbygget i gildelivet og den baggrund, vi har fælles med spejderkorpsene, og som bygger på B.P.'s ideologi, tæn- ker disse unge mennesker ikke meget over, selvom de næsten alle kan gå ind for denne.

Yngre mennesker tænker ikke så meget på mål og midler, at af- lægge et spejderløfte er ikke sæd- vane alle steder. Det er me- get begrænset hvad den lille nye spejder indenfor de sidste 12 - 15 år har lært om B.P.'s idealer eller haft lejlighed til at høre om formålet med spejderbevægelsen. Dette skyl- des efter min mening, at spej- derkorpsene har haft en meget ringe tilgang af voksne ledere med spejder-baggrund. Lederne er ofte 16-18 årige senior- spejdere (umodne) kombineret med utrolig selvopofrende for- ældre (ofte uden spejder-erfa- ring), der skal opdrage nye spejdere i en "Spejderånd". Derfor smutter relationerne og de unge medlemmer, derfor de mange paraqraf 4b-optagelser, bl.a. derfor flere kvinder end mænd blandt optagelserne - ak ja, kæden er lang, den begyndte før os, og den ender forhåbent- lig aldrig!

Uden at have sikker dokumenta- tion herfor, vil jeg påstå, at vi optager mindre end 2% af denne gruppe "gamle" spejdere, som har forladt deres korps og er modne til optagelse i et Sct.Georgs Gilde!

Nu er det sådan, at spejderbe- vægelsen kan sagtens leve uden gildebevægelsen, men vi kan ik- ke leve, med den struktur vi har nu, uden spejderbevægelsen!

Gildebrødrene må selv gøre no- get for at vor bevægelse kan fortsætte med det indhold, den har for hver især, samt de ide- ologier vi står for - de mang- ler i for høj grad i vort sam- fund. Det kan vi bl.a. gøre ved en kraftig støtte af spejderbe- vægelsen og andre ungdoms-bevæ- gelser med de samme målssæt- ningar.

Det være sig økonomisk i en hø- jere grad end vi gør idag, men også med en personlig medvirken f.eks. som instruktør, fore- dragsholder m.m. i den udstræk- ning arbejde og fritid tillader dette.

En ting, der vil kunne støtte lederne og fjerne et lille mis- forhold, vil være at flere gil- debrødre toq ud i naturen og så til, hvordan spejderarbejdet udføres idag! - Det minder stad- dig om det, vi andre gjorde. - Resultatet kan stadig blive det positive vi selv fik ud af det! - Ungdommen er der ikke noget i vejen med!

Det vil iøvrigt være forkert at oprette senior- og juniorgilder det er menneskeligt skævt - men hvis Gildebevægelsen skal have en fremtid, er det måske nød- vendigt at gå den vej nogle steder her i landet.

Egqie

den tredje alder

EN LANDSOPGAVE!
ET TILBUD TIL GILDERNE!
om en ny aktivitet.

Når et udvalg skal præsentere et nyt tilbud om en aktivitet, er det altid med en vis spænding, man imødeser modtagelsen.

Efter gildemesterstævnet på Nyborg Strand har udvalget med glæde konstateret, at tilbudet har fået en positiv modtagelse i Gilderne. Dette skyldes ikke mindst lektor Jørgen Bruun Petersens helt fantastiske foredrag søndag formiddag, som fik os til at se på ældre med helt andre øjne, og som satte nye tanker igang om, hvad vi kan gøre for denne generation.

Det er tankevækkende, når Jørgen Bruun Petersen siger, at på ældreområdet er Danmark et U-land. Det var der nok ikke nogen, der havde tænkt sig. De fleste havde vel en mening om og et helt bestemt syn på ældre, og hvad de har behov for, men også det fik vi revideret. Ifølge Jørgen Bruun Petersen var der stor forskel på de tanker om de ældres behov og ønsker, som de forskellige yngre generationer har, sammenlignet med hvis man spurgte de ældre selv. Og en helt tredje opfattelse fik man, hvis man spurgte den enkelte ældre om vedkommendes egne behov og ønsker.

HVAD SKER DER SÅ NU?

Mange gilder er allerede gået igang med at bearbejde det materiale, som gildemesteren havde med hjem som forslag til gruppearbejde, gildemøde og gildemestertale.

Mange forespørgsler er kommet til udvalgets medlemmer om at komme ud i gilderne og fortælle mere om tilbudet i "DEN TREDIE ALDER".

Et enkelt distrikt har fået den gode ide, at alle gildebrødre skulle have lejlighed til at høre foredraget fra Nyborg Strand, og har derfor inviteret lektor Jørgen Bruun Petersen til et distriktsmøde. Og for at skabe grund for nye tanker, har man også inviteret byrådsmedlemmer med til mødet.

Hvad sker der så fra udvalgets side?

Det lovede idekatalog er på vej. Udarbejdelsen er sket på baggrund af de spørgeskemaer, som er modtaget fra Gilderne, og skulle gerne resultere i nye aktiviteter samt inspiration for de Gilder, der endnu ikke har bestemt sig for at tage dette nye aktivitetstilbud op.

Ligeledes vil der først i 1985 tilgå Gilderne en forespørgsel fra udvalget, om hvordan man har grebet sagen an, og hvad man er nået frem til.

Grethe Jensen
Udvalgsmedlem
PRM Sydsjælland og Lolland Falster.

G I L D E M E S T E R

AF NAVN ELLER AF GAVN ?

Den demokratiske proces, der hedder valg af ny ledelse, foregår i Sct. Georgs Gilderne hvert år i enkeltgilderne og distrikterne, og hvert andet år i provincialerne og landsgildet.

Der er stor forskel på måden disse valg foregår. Noget steder har den afgående ledelse på forhånd sikret sig efterfølgere, og valget på tinge bliver nærmest en formsag.

Andre steder foregår valget på selve tinget, og dette kan have yderst uheldige bivirkninger. Et uforberedt kampvalg kan skabe uvenskab og splittelse i gildet. Det kan også ske, at ingen overhovedet melder sig til ledelsesposterne, og den siddende ledelse overtales til at fortsætte. Endelig kan menige gildebrødre presses til at gå ind i ledelsen.

Sådanne løsninger kan næppe give entusiasme i ledelsesarbejdet.

Lad os se lidt på "mester"-posten, der er den vigtigste post i ledelsen.

Hvis man vælger en forholdsvis ny gildebror (ikke svend) til gildemester, fordi mere egnede gildebrødre undskylder sig, kan man 1. være meget heldig, 2. være meget uheldig.

Denne gildebror kan umuligt have de bedste forudsætninger for at lede et gilde. Hvis han er ny som gildebror, har han givetvis ikke den fulde indsigt i organisation og administration, hvilket vil hæmme hans indsats i gildet. Er han ny i gildet

(overført), er han måske ikke inde i gildets traditioner eller særlige omgangstone og kan derfor komme til at træde gildebrødrene gevaldigt over tærne i sine forsøg på at udføre ledelsesarbejdet.

Gildet kan være heldigt, hvis den valgte gildebror er i besiddelse af intuitive evner til at lede et gilde og sideløbende tilegne sig den viden, man har behov for.

Men alt i alt må det nok konkluderes, at det ikke er fair eller klogt at udpege en ny gildebror og bede ham påtage sig en mesterpost.

En anden situation kan opstå på tinge, nemlig den, hvor en gildebror selv tilbyder at blive gildemester. Måske er det en gildebror man, trods hans anciennitet som gildebror, altid er vejet udenom i forbindelse med valg af ledelsesposter. Årsagen kan være manglende tiltro til hans evner som leder, eller hans mangel på initiativ i andre sammenhænge. Hvad gør man så? Det kan være svært at overhøre hans tilbud, hvis ingen andre melder sig, og nu er det gildebrødrene, der føler sig pressede til at vælge ham som gildemester.

Der kan nu ske to ting, enten:
1. kører han gildet ned eller
2. vokser han med opgaven.

Det er ganske klart, at denne nye gildemester har brug for megen støtte og hjælp, og derfor er det yderst vigtigt, at de to andre ledelsesposter er besat af gildebrødre med lyst til arbejdet og stor forståelse for betydningen af godt samarbejde.

Af vigtighed er det også, at gildemesteren indser betydning-

en af at deltage i landsgildets kurser for gildeledelser, samt deltager i møder og stævner, som kan hjælpe ham til at løse sin opgave på tilfredsstillende måde.

Endelig har man en situation, hvor en gildemester ønsker at blive afløst, men presses til at sidde endnu en periode for: nu går det jo lige så godt! Eller: der er ingen andre, der kan (vil) overtage ledelsen i øjeblikket!

Så risikerer man at få en rutinepræget og uinspireret gildemester, hvor ledelsesarbejdet bliver en tvungen pligt. Dette kan ingen være tjent med, og slet ikke den gildemester, som i flere år har ydet et godt og aktivt arbejde, men som nu er kørt træt.

Men hvorledes får man da valgt en gildemester, der ikke blot er mester af navn, men også af gavn?

Først og fremmest må ingen ansvarsbevidst gildemester forlade sin post uden i forvejen at have sikret sig en efterfølger. Det bedste vil naturligvis være en kontinuerlig afgang, hvor suppleanterne igennem et års tid er blevet inddraget i arbejdsgangen med henblik på en overtagelse.

Nu går det jo ikke altid efter hensigten, uforudsete hændelser kan spille ind, og man står i den situation, at man skal finde en afløser blandt de menige gildebrødre. Her mener jeg så, at man bør vurdere efter bestemte menneskelige egenskaber, såsom en gildebror med en vis menneskekundskab, og med en evne til at lytte til "stemninger" i gildet.

Dernæst betragter jeg det som en selvfølge, at den afgående gildemester afleverer og indfører den nye gildemester i gildets arkivmateriale, som kan være en stor hjælp i den fremtidige planlægning.

Kun hvis en gildemester er velforberedt, forudseende og ydmyg i sit arbejde kan der skabes en god atmosfære i et gilde, og kun hvis gildebrødrene har tillid til deres gildemester, vil der opstå et godt og fasttømret gilde med positive strømninger.

Det drejer sig nemlig ikke om at kalde sig gildemester, men at være gildemester.

Lilian Deleuran (PAW)
KSU

